

[Morten Lange.]

nogle af de problemer, der kommer op i spørgsmålet om filmrådet, hvor vi har spørgsmålet om udpegningen af de medlemmer, som filmrådet skal bestå af. Der har vi en parallel til de særlige kulturministerielle triumvirater, som vi har dannet i kunstfonden, hvor disse er sikret en overordentlig stor frihed. Jeg er ikke i tvivl om, at den højtærede minister også har et håb om, at filmrådets folk skal have overordentlig stor frihed i deres skøn, og der er naturligvis heller intet i lovforslaget, der indskrænker det. Men der er dog en formulering, som vi måske skulle overveje igen, nemlig den meget stramme formulering, at disse mennesker én for én er udpeget som repræsentanter for en bestemt gruppe. Det er sådan en lidt streng form. Man kan næsten få fornemmelsen af, at inden man udtaler sig, bør man gå hjem til sit kollegium og spørge, om de nu også synes det er klogt, det man siger. Det er ikke lige nøjagtigt den stil, man har været inde på, når man skulle finde frem til en forsvarlig afgørelse af noget, som i vid udstrækning er kunstneriske anliggender. Måske vi skulle tænke lidt på at sætte et par ord i en ny bemærkning om betydningen af, at man er repræsentant for et eller andet. I alle tilfælde tror jeg nok, vi skulle prøve på at sammenholde de to love og se, om vi ikke kunne få lidt mere ensartethed i principperne med hensyn til de rådgivere og de forskellige råd, som ministeriet har nedsat med det formål at fastlægge detaljerne i vor kulturelle politik.

Som sagt: disse bemærkninger er kun kommet frem for at fremhæve, at det, vi har for os nu, er et lovforslag, som giver en udmærket ramme, som betyder, at dansk filmproduktion og dansk film kan få en væsentlig bedre placering i fremtiden. Det er ikke folketinget, det er ikke folketingets ærede medlemmer, som laver filmene, det er ikke os, der skal agere, det er ikke os, der skal producere manuskripterne, men vi har pligt til at sikre en fornuftig ramme omkring filmproduktionen i Danmark, og så vidt jeg kan se, er det det, der sker med denne lov. Jeg håber, at de, som skaber dansk film, vil tage det som en opfordring for fremtiden og vise, at når der bliver sat en rimelig ramme, kommer den gode produktion også, således at det ikke blot bliver

skal vi sige „Fregatten Margrethe“, eller hvad man nu ellers har haft sejlene over lærrederne, men noget, som virkelig bliver en kulturfaktor, som svarer til den baggrund, hvorpå dette lovforslag er blevet fremsat.

Rimstad: Jeg skal også ved denne behandling henvise til, hvad vort partis ordfører, fru Else Gregersen, sagde efter førstegangsfremsættelsen af dette lovforslag, og hvad jeg som mit partis ordfører sagde efter lovforslagets genfremsættelse. De begrundelser, vi dengang gav for, at vi ikke kunne støtte lovforslaget, må fortsat gælde; forslaget grundlag er efter vor opfattelse galt, fordi det stadig bygger på bevillingssystemet, som vi ønsker ophævet.

Jeg mener i øvrigt, at lovforslagets titel er vildledende; det burde have heddet forslag til lov om støtte til dansk filmproduktion og ikke forslag til lov om biografer; men også med henblik herpå må vi melde fra, for vi er af den opfattelse, at kultur kræver frihed for at kunne udvikle sig som en værdifuld faktor i en kulturnations liv, og vi ønsker på dette grundlag ikke statsstøtte til en filmproduktion, som efter vor opfattelse skal foregå på grundlag af det private initiativ og under privat ansvar, som er den bedste garant for, at det, der skabes, er i overensstemmelse med det, der gror og vokser i befolkningen. Det skulle jo nødigt gå sådan, at det, der produceres, har politisk slagside, fordi dets fremkomst skyldes en eller anden form for politisk økonomisk støtte.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bomholt): Jeg takker de ærede ordførere for deres positive holdning til lovforslaget og for det meget omfattende og grundige udvalgsarbejde, der er udført.

Det er vel ikke rimeligt, at jeg giver en oversigt over de vigtigste nydannelser, da de forskellige medlemmer allerede har givet en meget omhyggelig redegørelse for disse nydannelser.

Forlystelsesafgiftens bortfald har afgørende bidraget til den reform, der nu er nået. Forlystelsesafgiften afløses jo af en 15 pct.s billetafgift. Regnes der med en årlig bruttobilletindtægt på 120 mill. kr., betyder det en økonomisk lettelse på ca. 14 mill. kr., først og fremmest for bevil-